

Тепер ми живемо тут

КУПИТИ

Після нещасного випадку, що мало не забрав життя Емілі, вона з чоловіком Фредді переїздить з Лондона в пречудовий заміський будинок «Ларкін-Лодж». Новий дім — гарний та ефектний, але Емілі підозрює: щось із ним не так. Ночами рипить стара підлога, гаснуть каміни, а книжки падають з полиць — і все це через жаску присутність, яку нова хазяйка найдужче відчуває в кімнаті на третьому поверсі.

Химерії трапляються, лише коли Емілі сама, — та чи трапляються насправді? Жінка досі ослаблена після сепсису. Серед можливих ускладнень — галюцинації, тож вона сумнівається, чи варто довіряти відчуттям. Фредді не помічає нічого дивного — він радий почати життя з чистого аркуша. Натомість Емілі дедалі глибше переконується: в будинку блукає привид убитого, хоч вона й не знаходить жодних підтверджень насильницьких смертей. Коли загадки множаться, а шлюб дає тріщину, жінку охоплює непереборне бажання дізнатися правду. Однак, як і сам дім, Емілі та її чоловік теж приховують таємниці...

Пролог

Цілий рік вдивляється крук у кам'яницю на перехресті.

На зміну холодній зимі приходить спершу лагідна весна, а тоді літо, і темне пір'я птаха нагрівається, як і липкий асфальт вузької доріжки, що парує й міниться кольорами внизу. Він знає: його пара давно мертва, але й далі вірно сидить на нерівній стіні — вглядається, дослухається. У нічній прохолоді їсть, п'є і криче — завжди без відповіді.

Будинок не віддає його подругу. Вона мертва — крук знає. Уже давно слід було оговтатися. Знайти іншу й розділити з нею самотнє життя. Звити гніздо у вищерблених тріщинах скель на вересовищі. Тішитися безкраїм небом. Можливо, наступна пара була б краща. Та все ж він вдивляється.

Будинок йому не до душі. Ніколи не був до душі. Адже пробудив у ньому інстинкт, який так виразно попереджав про небезпеку, що, почувши крики подруги, він не наважився полетіти за нею. А тепер не може покинути це місце. «Ще ні. Ще ні», — криче до неба його пересохле горло, тим часом чорні очі пильно вдивляються — чи не з'явиться колись знову по-між цих стін життя. Будинок виключно дивиться у відповідь. Крукові той будинок таки геть не до вподоби.

Літо вистигає й переходить в осінь. Коли ж зима знову підводить голову й він уже майже готовий летіти, щоб почати з чистого аркуша, як раптом під'їздять автівки й двері відчиняються. Його подруга не виходить — вона мертва, він знає. Пір'я тремтить на вітрі, та птах вдивляється — тепер із цікавістю.

У дім повертається життя.

Я

1. Емілі

Дім не такий, як на світлинах.

Фредді зупиняє автівку перед ганком і, усміхнувшись до мене, виходить. Намагаюсь усміхнутися у відповідь, але серце стискається. Світлини робили влітку, коли садок перед будинком бував барвами й життям. Нині ж усе навколо затягнув холодний сірий туман, а земля тверда й мертва. Я відчиняю дверцята авто й виставляю хвору ногу, зціпивши зуби від болю, незграбно підводжуся.

Тяжко спираюся на ціпок. Від довгого сидіння в автівці болять суглоби, а морозне повітря, мов цукрова пудра в легенях: з кожним вдихом хочеться кашляти. Вітер із пустища проймає до кісток, попри товсте пальто. Від тиші промерзлої природи дзвенить у вухах. Усе навколо потопає у відтінках сірого, але все одно доводиться мружитися. Забагато всього зараз.

— Ну як тобі?

Обоє спираємося на капот авто. Я дивлюся на великий будинок, що нависає наді мною, й обмірковую відповідь. Над солідними вхідними дверима — товстий чорний напис: *Ларкін-Лодж*. Ларкін-Лодж. Наш новий дім. Будинок осібно стоїть на пагорбі, під'їзд до нього — просто поворот із сільського завулка, позначений старим невисоким муром. Усе, що бачу позаду, — вересовище, дике й неприборкане. Де-не-де видніються залишки снігу, що все ніяк не розтане. Ні овець, ні корів. Тільки нерівна земля та грубі чагарники поміж скелястих острівців. Неначе в роман Бронте потрапила, — беру його під руку, і йдемо до вхідних дверей. Під ногами гучно шурхотить рінь.

— То я тепер містер Рочестер? А ти моя Джейн Ейр?

— Ну, сподіваюся, ти не замкнув на горищі ще однієї дружини, — інакше, любий друже, матимеш проблеми.

Не кажу, що на думку спав «Грозовий перевал», де для героїв усе скінчилося не надто добре, — привид Кеті за вікном благає впустити. Фредді знає про «Джейн Ейр» лише тому, що, коли ми тільки познайомилися, стверджував, буцімто любить класику. Може, навіть зазирнув у кілька книжок, хоча з роками стало зрозуміло: він радше з тих, хто почитує романи Лі Чайлда у відпустці, ніж такий книгоїд, як я.

— У житті будинок інакший. Наче раптом став реальним.

— Він реальний, — Фредді відмикає двері старомодним ключем і пропускає мене вперед. Переступаю поріг, і хоча повітря *видих*, — що виринається мені назустріч, не холодне, але воно й не тепле, ніби Ларкін-Лодж так само не впевнений у мені, як і я в ньому.

Трохи розслабляюся, коли двері за нами зачиняються й мене нарешті огортає тепло радіаторів. Відполірована дерев'яна підлога й масивні центральні сходи, водночас величні й суворі, контрастують зі свіжими квітами в моїй вазі від Heals на стильному консольному столику від Rose & Grey — подарунку Ізо до нашої десятої річниці. Фредді обіцяв розпакувати речі до того, як мене випишуть із лікарні, і дотримав слова.

Далі бачу світлу залу, чи то пак світлицю, чи як там люди, що мають більше однієї вітальні, називають другу або третю кімнату на першому поверсі. Там

стоїть наш синьо-зелений диван від Loaf (пляма від вина досі на місці) — вже чекає, щоб я на нього впала.

— Тут більше місця, ніж я думала, — намагаюся радіти, але накриває нестерпна туга за нашою квартирою з виходом у сад у лондонському Кентиш-Тауні. У голові трохи паморочиться. *Що ми накоїли?* Знаю: поведжуся як дитина. Зрештою, це була моя мрія — будинок за містом далеко від шаленої метушні столиці, вільний простір і повітря, яким можна дихати. Це я перша побачила Ларкін-Лодж в інтернеті й завоккала: як добре було б утекти від усього світу, а це — ідеальний варіант.

Та я зовсім не очікувала за кілька місяців, вийшовши з коми, почути, як Фредді пропонує продати квартиру й переїхати сюди. Він говорив із таким ентузіазмом, що я — майже несподівано для себе — погодилася. Але я також не очікувала, що опинюся в комі, не очікувала звільнення, попри те що стільки всього зробила — стільки всього, про що не хочу навіть думати, — й отримала підвищення просто перед самим нещасним випадком.

— Чоловік і дружина — одна команда, — сказав він, показуючи ключі в палаті реабілітаційного центру. — Ти хотіла жити за містом — я тебе підтримую.

Завдяки переїзду він принаймні мав чим себе зайняти. Фредді ніколи не вмів упоратися з хвилюванням, тож я, перебуваючи між життям і смертю й намагаючись зібрати себе до купи, лише кивнула.

Я збрехала б, якби сказала, що й сама нетерпляче не чекала переїзду. Чекала. На лікарняному ліжку здавалося, що почати все спочатку — саме те, що мені треба. Однак день від'їзду наближався, я усвідомила реальність власного становища й майже пошкодувала про своє рішення. Хотілося безпеки знайомого оточення. Щоб рідне гніздечко заспокійливо огорнуло, мов ковдра, під якою можна зализати рани. Фредді досі вичікувально дивиться на мене. Тож широко всміхаюся, відганяючи хандру. Лікар Кенінг сказав, що повне відновлення забере рік. Тихе життя на природі, напевно, піде мені на користь. До того ж будинок гарний. Мушу звикнути до нього, та й по всьому.

— Здається, тепер ми живемо тут, — кажу.

— Здається, так, — відказує він.

КУПИТИ